

† LUCIAN,
DIN MILA LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL CARANSEBEȘULUI

Iubitului cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini, binecuvântare, bucurie și pace de la Dumnezeu - Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos.

Pruncul Iisus Hristos „creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui” (Luca 2, 40).

Iubiți fii duhovnicești,

Praznicul Crăciunului ne pune înaintea icoana Nașterii Domnului Hristos în peștera sărăcăcioasă din Betleemul Iudeii, avându-L în centru pe Pruncul Mântuitor, alături de Maica Fecioara Maria, Dreptul Iosif, îngerii care laudau Nașterea cea mai presus de fire și dobitoacele care-L încălzeau pe Iisus – Pruncul Divin. Dar acest praznic împărătesc este reprezentat în Evanghelie și în iconografia Bisericii noastre și în alt mod. De pildă, Îl vedem pe Mântuitorul născut din Fecioară înconjurat de păstorii din Betleem, care „grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria, pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle” (Luca 2, 16). Dar Îl mai vedem pe Pruncul Iisus și pe Maica Sa, împreună cu magii de la Răsărit, care au venit în Ierusalim călăuziți de o stea și ajunși în cetatea Betleemului și văzând că steaua călăuzitoare a stat deasupra unde era Pruncul, au intrat în casă și „căzând la pământ, s-au închinat Lui; și deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă” (Matei 2, 11).

Praznicul Nașterii Domnului continuă în relatarea sfințelilor evanghelii și Îl vedem pe Pruncul Iisus, alături de Fecioara Maria și Dreptul Iosif, fugind în Egipt, dar cu auzul duhovnicesc înțelegem și glasul tânguitor care a răsunat la Nașterea Mântuitorului, atunci când pruncii nevinovați au fost tăiați din porunca necredinciosului rege Irod și când profeția lui Ieremia s-a împlinit: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată pentru că nu sunt” (Ieremia 31, 15 și Matei 2, 18).

Praznicul Crăciunului se încheie odată cu pomenirea pruncilor uciși din porunca lui Irod. În 29 decembrie sinaxarul Bisericii noastre îi cinstește pe acești primi martiri, prunci care și-au vărsat sângele pentru ca Pruncul Iisus „să crească și să ne mântuiască”. Odovania Praznicului Nașterii Domnului din 31 decembrie

nu face altceva decât să ne deschidă poarta sufletului și a minții, spre a trăi și înțelege un alt Praznic Împărătesc – Tăierea- împrejur cea după trup a Domnului. La opt zile după naștere, Pruncul Iisus a fost adus la Templu, a primit tăierea- împrejur, conform rânduielii Vechiului Testament și a primit numele profețit de inger, mai înainte de a Se zămisli în pântece (cf. Luca, 2, 11).

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Evanghelia care se citește la Praznicul Tăierii-împrejur a Domnului, ne relatează și despre Tânărul Iisus, care, la vârsta de numai 12 ani, vine la Ierusalim împreună cu părinții Lui la sărbătoarea Paștilor. Faptul că evangheliștii trec sub tăcere tinerețea lui Iisus, arată că aceasta a fost o perioadă de adâncă meditație asupra misiunii și destinului Său mesianic, o vreme de intensă pregătire spirituală pentru drumul Jertfei. Totuși, evanghelistul Luca ne relatează pe larg episodul în care Domnul Iisus, la 12 ani este prezent la Ierusalim. Acest moment din tinerețea Mântuitorului, prezentat de evanghelistul Luca, face trecerea spre un alt Praznic Împărătesc – Botezul Domnului. Evangheliștii sinoptici au insistat mai mult pe evenimentele și momentele principale, care s-au succedat începând cu Botezul lui Iisus și culminând cu Jertfa și Învierea Sa din morți.

Cuvintele celei mai cronologice și sistematice evanghelii, cea după Luca, sunt îndemnătoare la meditație profundă: „Iar Copilul creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui” (Luca 2, 40). Într-adevăr, Mântuitorul – Pruncul Divin – Copilul Iisus este modelul suprem pentru toți pruncii, copiii și tinerii, care au fost botezați în numele Preasfintei Treimi și sunt chemați la conlucrarea și cooperarea cu harul Preasfântului Duh, căci, Harul Divin primit la botez ne întărește cu duhul, ne umple de înțelepciune și, dacă ne aflăm în ascultare de Dumnezeu, harul Lui poate fi asupra noastră toată viața. Părinții trupești și părinții sufletești trebuie să vegheze asupra creșterii copiilor sau a finilor lor și sunt în același timp responsabili dacă aceștia rămân sau nu în comuniune cu harul Duhului Sfânt, sunt responsabili dacă pruncii se întăresc sau nu cu duhul și dacă harul și înțelepciunea lui Dumnezeu rămân asupra lor. Depinde de familia trupească și duhovnicească creșterea frumoasă și articulată a pruncilor, a copiilor noștri. În primul rând, familia este responsabilă de tot ceea ce înseamnă transfigurarea spirituală și cultivarea sfintelor virtuți în sufletul maleabil și fertil al copiilor noștri.

Mântuitorul – tânăr la 12 ani – s-a dus împreună cu Fecioara Maria și Dreptul Iosif la Ierusalim de sărbătoarea Paștilor. Dar, sfârșindu-se zilele praznicului, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții lui nu au știut. L-au căutat printre călători și nu l-au găsit, dar întorcându-se în cetatea sfântă „după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care Îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui” (Luca 2, 46-47).

Maica Domnului și Dreptul Iosif, văzându-L pe tânărul Iisus în templu, au rămas foarte uimiți „iar mama Lui a zis către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați. Și El a zis către ei: De ce era

să Mă căutați? Oare, nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu? Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor” (Luca 2, 48-50). Vedem din referatul acestei evanghelii, grija deosebită a părinților față de copilul-tânărul Iisus. „Cale de o zi, L-au căutat printre rude și printre cunoscuți” (Luca 2, 44), dar, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim și au continuat disperați să-L caute. Înțelegem și noi că părinții creștini dreptmăritori sunt datori să-și caute copiii și să-i recupereze atât fizic cât și din punct de vedere spiritual.

Părinții ar trebui să lase totul, să se întoarcă din drumul vieții, să-și caute și să-și recupereze copiii, deoarece comoara cea mai mare pentru o familie conștientă și credincioasă sunt copiii. Astăzi părinții pleacă pentru un trai mai bun în alte țări, își abandonează copiii, iar aceștia cresc într-o frustrare și mâhnire profundă, pentru că li se repetă enervant că tata și mama au plecat de lângă ei ca să le asigure un viitor mai bun. Asistăm astfel la o înșelare reciprocă, părinții își înșeală copiii și invers, pentru ca la sfârșit să asistăm de cele mai multe ori la destrămarea familiei și înstrăinarea părinților de copii. Maria și Iosif au plecat după Copilul Iisus și nu au avut odihnă și liniște sufletească până ce nu L-au găsit și chiar dacă a fost în templu, Maica Domnului cu dragoste și bunătate L-a dojenit pe tânărul Iisus, zicându-I: „Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa?” (Luca 2, 48). Acum copiii și tinerii noștri pleacă de acasă și de cele mai multe ori nu se duc la biserică sau la mănăstire, iar părinții din aceste vremuri complicate, confrunțați direct cu fenomenul secularizării, nu iau atitudine, ci se complac în această situație, pentru că dragostea autentică, sinceră și jertfelnică din familiile creștinilor noștri s-a răcit atât de mult, încât ne-am obișnuit să spunem la fiecare pas: acestea sunt vremurile sau drepturile omului și, implicit, drepturile copilului trebuie respectate.

Părinții își alocă foarte puțin timp pentru copiii lor, nu mai avem timp pentru rugăciune, pentru a vorbi cu Dumnezeu și nu mai vorbim unii cu alții nici în familie, relațiile între oameni sunt mai mult în mediul virtual și, din păcate, nici părinții nu se mai îngrijesc de educația religioasă și formarea spirituală a copiilor lor, pentru că au multe de făcut și nu le pot împlini pe toate. Dar responsabilitatea de părinte este foarte mare și toate problemele lumesti și grijile cotidiene pălesc când este vorba de a-ți face datoria de tată sau de mamă așa cum se cuvine. Întotdeauna, copiii au nevoie atât de afecțiunea mamei, cât și de afecțiunea tatălui. Nu este suficientă doar afecțiunea unui părinte. Copiii care cresc fără unul din părinți au probleme de comunicare, de comportament, de adresare și raportare la ceilalți, în tot restul vieții. După cum, la început, prin familie a intrat păcatul neascultării de Dumnezeu în lume, întrucât Adam și Eva formau prima familie umană, tot așa acum Mântuitorul lumii, Iisus Hristos, Noul Adam, vine în lume într-o familie, ca să vindece lumea de păcatul neascultării de Dumnezeu și de moartea despărțirii de El. Într-adevăr, astăzi familia creștină tradițională este din ce în ce mai amenințată, deoarece trăiește într-o lume secularizată și confuză din punct de vedere spiritual și este confruntată adesea cu sărăcia, nesiguranța zilei de mâine, șomajul, migrația, instabilitatea și dezorientarea.

Fiecare copil trebuie străjuit, ocrotit; el nu trebuie lăsat pradă frigului și foamei, neștiinței și nesiguranței, violenței și morții. Într-o vreme în care unii părinți își abandonează copiii, iar unii copii își uită părinții, lumina Evangheliei lui Hristos ne arată că binecuvântarea lui Dumnezeu se manifestă acolo unde familia este unită și luptă împreună împotriva relelor și primejdiilor din viața ei, pentru a păstra și cultiva darul sfânt al vieții pământești oferite de Dumnezeu, spre a se pregăti în această viață pentru dobândirea vieții veșnice cerești.

Iubiți credincioși și credincioase,

La acest Praznic ne rugăm Domnului să ocrotească familia și să înmulțească iubirea dintre soți și soții, iubirea copiilor față de părinți și a părinților față de copii, ca toți să simtă că Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos este o binecuvântare pentru întreg neamul omenesc și că în familia credincioasă se pregătește mântuirea omului. De aceea, familia a fost numită biserica de acasă.

Deși, Tânărul Iisus se afla în templu împreună cu învățătorii pe care îi asculta și întreba, aceștia minunându-se de răspunsurile date de El, totuși, Copilul Iisus a făcut ascultare, S-a smerit din nou, „și a coborât cu ei... și le era supus”, iar El „sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2, 51-52). Îndemnăm astăzi, la Praznicul Crăciunului, pe toți copiii și tinerii, să reflecteze la atitudinea pe care a avut-o tânărul Iisus față de mama Lui și față de ocrotitorul Său, Dreptul Iosif. Copilul Iisus a lăsat templul și pe cei cu care vorbea și după cuvântul mamei s-a înapoiat în cetatea Nazaret „și le era supus”. Ascultarea și dragostea copiilor față de părinți este sfântă, iar Domnul ne-a arătat că și în privința aceasta este modelul suprem de ascultare, smerenie și dragoste pentru copiii și tinerii noștri, El Însuși ascultându-și părinții chiar dacă este Învățătorul Lumii și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Așadar, putem spune cu certitudine că Pruncul Iisus Hristos este o icoană luminoasă a educației tânărului în familia creștină dreptmăritoare, iar sfaturile către copii și părinți ale Sfântului Apostol Pavel rămân valabile și actuale chiar și în aceste vremuri în care „Evanghelia nu lucrează” din cauza dragostei care s-a răcit și a puținei noastre credințe. Apostolul Neamurilor ne spune: „Copii, ascultați pe părinții voștri în Domnul că aceasta este cu dreptate. «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta», care este porunca cea dintâi cu făgăduința: «Ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți pe pământ». Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 1-4).

Vă dorim Sărbători binecuvântate cu folos duhovnicesc și vreme de pocăință spre înmulțirea dragostei în familia și țara noastră și în toată lumea creștină. Amin!

Al vostru al tuturor de tot binele doritor,

† LUCIAN,
Episcopul Caransebeșului